

ГОД. III.

АПРИЛИЙ 1894.

БРОЙ 4.

Хитростъ.

Една приказка, която показва, колко полезно може да бжде налучкването на чело-вѣкъ, който бурави съ свѣрхестественното, се разказва отъ единъ историкъ за царува-нието на Французския Кралъ Лудовика XI. Единъ звѣздоброецъ билъ придобилъ доста голяма знаменитостъ при кралския дворъ. По примѣра на звѣздобройци въ всяко време той билъ направилъ много хитри налучквания, и благодарение на това и на нѣкои случайни съвпадения, много отъ неговитъ прѣдсказания се били изпълнили. Случило се, че той прѣд-сказалъ смъртта на една госпожа въ дво-реца вжтръ въ осемъ деня, и на осмия день тя умрѣла.

Това причинило силно възбуждение, и кралътъ билъ довольно суевѣренъ да повѣрва че шарлатанинътъ владѣялъ черното искуство (магията). Той пратилъ да го повикатъ, като прѣдварително заповѣдалъ на нѣкои отъ при-служницитъ си да хвърлятъ звѣздоброеца отъ прозореца на вѣнъ.

„Ти, който притезавашъ да си толкозъ искусенъ и да прѣдсказвашъ участъта на всякого, кажи ми, кога ще се случи соб-ственната ти смъртъ“, казалъ Лудовикъ, лас-каво.

За добра негова честь „магьосникътъ“, се усѣтилъ, че кралътъ скроилъ нѣкакъвъ си страшенъ планъ, и неговата готовностъ да се ползува отъ суевѣрието и лековѣрието на други, послужила му и въ този случай. Той

отговорилъ бържъ: „Три деня прѣди ваше величество“.

Разбира се, че Французский кралъ не далъ уговорения знакъ за хвърляние четеца на гороскопи (звѣздоброеца) вѣнъ отъ про-зореца, и можемъ да се надѣмъ, че хитре-цътъ се толкозъ уплашилъ, щото рѣшилъ да усвои по-безопасно и по-почтенно занятие.

Животнитъ на Австралия.

Прѣдставѣте си една страна почти кол-кото Европа безъ нѣкоя отъ формитъ, отъ които сж произлѣзли домашнитъ животни, освѣнъ ако искључимъ *Диното* — туземното куче — за което се вѣрва, да е било въве-дено отъ челоуѣка. Ний можемъ да уподо-бимъ Австралия на една иполпнска чания. Почти съвършено плоска въ сръдата, тя постепенно се издига, като се приближава челоуѣкъ до брѣгътъ; широкитъ ѝ полѣни сж покрити на много мѣста съ гжстъ храсталакъ; рѣкитъ сж незначителни въ сравнение съ рѣ-китъ отъ други страни, и съ соленитъ си езе-ра, пѣсечнитъ си бури, и единъ климатъ въ вжтрѣшността толкозъ сухъ, щото суша се е запомнювала да трае двадесетъ и шестъ мѣсеца. Не се чудимъ, че тази осамотена, из-губена земя, притѣжава система за животъ толкозъ примитивна и особенна, щото есте-ственоспитателитъ сж се съгласили да направятъ Австралия отдѣлна страна. Ний сръщаме тукъ два нови разрѣда животни — Мѣшконосни или

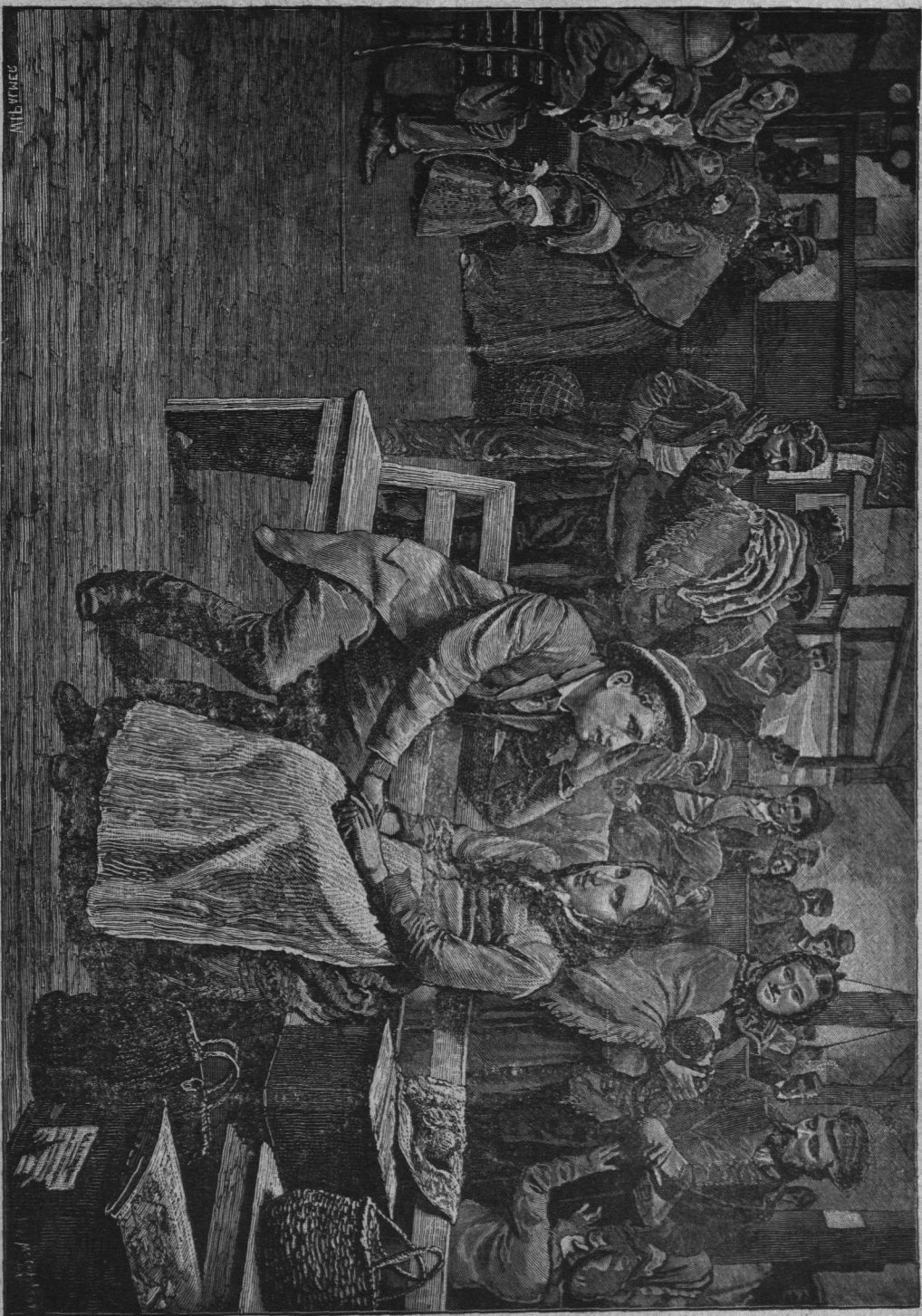
Двуутробни и Монотреми (Едноотверстни) — които не се намиратъ нигде другжда освѣтъ опосума въ Америка. И тѣзи животни сж най-долнитъ по организация отъ всичкитъ млякопитающи, както и най-раннитъ да се явѣтъ въ геологически врѣмена. Съ мѣшконосно ний означаваме млякопитающе животно, което е лишено отъ матчина *мита* за да храни утробни си плодъ, и което е снабдено съ торбичка, въ която поставя незрѣлитъ си ембрионически малки.

Мѣшконоснитъ различаватъ много въ навицитъ и изгледа си; най-малкитъ на голѣмина сж колкото една мишка, а най-голѣмитъ колкото една сърна. Някои ходятъ на четири крака, други се движѣтъ само на заднитъ си крака; нѣкои ѣдѣтъ трѣва и листи, други се хранятъ съ мѣсо, насѣкоми и медъ. Мозъчното имъ развитие е твърдѣ малко, и тѣ показватъ съвсѣмъ малко и даже никаква любовъ къмъ малкитъ си; никога не се виждатъ да играятъ съ тѣхъ, и се показватъ да се не грижатъ за нищо друго освѣтъ за собственитъ си стомаси. Най-интелигентното отъ Австралийскитъ мѣшконосни е опосума. Австралийската лѣтяща верверица е много сродна съ опосума; и най-малкото животно отъ тази фамилия, което не е по голѣмо отъ една мишка, може да лѣти леко по въздуха и да кацне точно на едно мѣсто около осемдесетъ раскрача надалечъ. Така нарицаемата Австралийска мечка (*Phascogaleus cinereus*) е съвсѣмъ безвредно мѣшконосно, което се храни съ трѣва, и никакъ не е сродно съ фамилията на сжичинскитъ мечки. Когато малкото животно е порастнало доволно за да напусне торбичката, то се закрѣпва на гърба на майка си и отива съ нея на всѣкъде, дѣто и тя отива. Но мѣшконосниитъ тигръ е мѣсоѣденъ звѣръ, свирѣвъ и много разорява овце и млади говеда.

По-долни даже по организация и отъ мѣшконоснитъ сж Монотремитъ (Едноотверстнитъ). Тѣзи животни, които състоятъ отъ два вида — туземниитъ таралешъ, (*Echidna*) и единъ видъ къртица (*Ornithorhynchus*) — иматъ кости като мѣшконоснитъ; но нѣматъ торбичка, нито жби. Тази странна къртица има начални жби, които не пробиватъ вънцитъ,

има челюсть, която прилича много на клонѣтъ на юрдечка; тѣлото ѣ 15 палца дълго, и краката ѣ сж съ кожица (като на юрдечкитъ). Туземниитъ таралешъ плава много добръ; но краката му нѣматъ кожица. Тѣзи двѣ млякопитающи надминуватъ по странностъ всички други млякопитающи, що сжществуватъ, и показватъ забѣлжително сродство съ птици и пълзящи. Тѣхнитъ лобове, както и онѣзи на птицитъ — сж лишени отъ ржбове (*sutures*), а прѣднитъ краища сж свързани съ грждната кость чрѣзъ *коракоида* и *ешикоракоида* (единъ видъ изданка), сжщо както и на пълзящитъ. Но най-странныитъ фактъ, свързанъ съ монотремитъ е, че тѣ не раждатъ малкитъ си живи, но снасятъ яйца; и слѣдъ като излѣзе малкото отъ чурупката, майка му го кърми. Тѣхнитъ яйца, при това, въ стадитъ си на развитие, много приличатъ на яйцата на пълзящи, и вънкашно приличатъ на яйцата на костенурка. Страненъ гущеръ е и Австралийскиитъ трѣперящъ гущеръ, така наричанъ, отъ една частъ распусната кожа, която виси отъ врата му, и която той може да издигне като вратникъ (яка). Това малко животно, когато не е смутено, сѣди право като кенгару, и когато тича, то прави дълги, високи скокове, по нѣкогашъ петъ фута високи.

Дивата Австралийска кокошка (*Megapodius tumulus*) и дивата пуйка (*Talegalla*) сж любопитни птици. Тѣ пострѣватъ съ силнитъ си крака една ограда отъ прѣстъ и паднали листи, въ която тѣ закопаватъ яйцата си, гдѣто, като яйцата на пълзящитъ, тѣ са излупватъ отъ искусственината топлина произведена отъ кипеннето на растителни и други нечистотии. Но само наскоро се е открило, какъ излизатъ пилетата отъ оградата: тѣ лѣзѣтъ на гърбоветъ си и си пробиватъ пѣтъ до повърхността съ краката си. Въ пещирятъ въ Австралия сж излѣзли на бѣлъ свѣтъ окаменелитъ остатки на много млякопитающи, принадлежащи на третични геологически периодъ. Тѣ сж всѣчки мѣшконосни, и сродни съ тѣзи, които сжществуватъ сега. Едно отъ тѣзи исчезнали животни, *Дипротодона*, сродно съ кенгару, било почти колкото слонѣтъ голѣмо.

Эмигранты въ Нью Йоркѣ.

Изселяване.

Отъ много години насамъ надеждата на сиромаша въ Европа е била да се изсели въ Америка, дѣто да може да си намѣри жилище, и да зема по-добра заплата. Хиляди и хиляди сж напуснали отечеството си по този начинъ, прѣтърпѣли сж трудноститъ на дълго пътувануе и опасноститъ по морето за да си направятъ жилища въ Новий Свѣтъ.

Има много печални и трогателни чѣрти отъ такива опитности. Опрощаванията съ стари приятели и познайници, оставянието родители, които, може би, сж стари, раздѣлението на любовници, излизанието на голѣмъ градъ, дѣто се говори чуждъ езикъ, безъ приятели и безъ разбиране обичаитъ на страната — всичко това е наистина трогателно. Картината на отвѣдната стр. показва една частъ отъ голѣмата земя, дѣто излизатъ прѣселенцитъ, и чрѣзъ изучаване лицата ний можемъ почти да прочетемъ тяхнитъ истории въ тяхъ. Младийтъ момъкъ въ сръдата на картината, очевидно е, че дошелъ да посрѣщне любовницата си, която е дошла прѣзъ морето, и тѣ сж си стиснали ръцѣтъ въ съвършенно щастие. Задъ тяхъ е една жена съ дѣтенце на ръцѣтъ си, може би, токо що е посрѣщнала майка си, който отишелъ прѣдъ нея въ новий свѣтъ за да ѝ приготви жилище, и може би, да ѝ приготви пари за пѣтни разноски. Много народности могатъ да се разпознаятъ. И наистина всичко, косто спомага за да направимъ живота щастливъ у дома и въ чужбина, се намира въ любовта на домашния кръгъ. Богъ да благослови всѣкъ домъ, дѣто влиза „Християнскій Свѣтъ“.

Прѣселяването въ Сѣверо-Американскитъ Държави бържъ намалява. Голѣмото число работници безъ работа, чинто семейства сж пострадали прѣзъ зимата, застойтъ въ търговията, не сж толкозь привлѣкателни за сиромаситъ, както е било миналото. И малко земя има сега за раздаване на прѣселенци.

Жителитъ на България ще сторятъ въобщо много по-добъръ да стожатъ у дома си и да помагатъ за развитието на отечеството си, нежели да мислятъ да се изселяватъ. Тукъ има голѣми пространства неразработена земя и стари способности за работенне, които трѣба

да се унищожатъ, и богата земя, която може да се направи производителна.

Ний се надѣваме, че всичкитъ наши читатели ще струватъ всичко що могатъ за мирното развитие на България.

Сѣ тамъ, дѣто си бѣше.

Русската дисциплина е строга. Прѣди нѣколко години Русскійтъ посланникъ въ Цариградъ ималъ отлични гости. Слѣдъ обѣда той почналъ да се хвали съ точната покорностъ, що се изисквала въ Руската войска. Послѣ, за да докаже това, що бѣше утвърдилъ, той обявилъ, че може да прати слугата си Ивана, старъ войникъ, да му купи нѣщо, и можалъ тѣй съвършенно да му се повѣри, щото да каже вжтрѣ въ нѣколко секунди, кога щѣлъ да се завърне.

Нѣкои отъ гоститъ изгледвали, като че не имъ се искало да повѣрватъ това, и Иванъ билъ повиканъ. Господарѣтъ му казалъ:

„Искамъ да отидешъ на тютюнджията при моста да ми земешъ една кутия цигари. На ти и паритъ.“

Слугата излѣзълъ, и посланникѣтъ се обърналъ къмъ гоститъ си съ часовника въ ръка.

„Сега, господа“, казалъ той, „слугата излиза отъ кѣщата. „Сега“, слѣдъ като се поспрѣлъ малко, „той е на края на улицата; сега изминува улицата; сега му подаватъ кутията; сега се връща“.

Послѣ пакъ друго спирание, и тогазъ си турилъ часовника въ джоба. „Сега, господа, той е тука. Иване!“

„Щомъ изговорилъ думата и слугата влѣзълъ съ цигаритъ.

Всички останали зачудени и задоволни отъ това; но единъ пишкавъ паша казалъ, че не виждалъ нищо чудно въ такава работа. Турската дисциплина не оставала въ нищо назадъ отъ Руската, както се наемалъ да докаже съ своя слуга. Слугата билъ повиканъ.

„Али“, казалъ пашата, „иди на тютюнджията при моста, и ми купи една кутия цигари. На ти паритъ“. Слугата се оттегилъ, и пашата си извадилъ часовника.

„Сега, господа“, казалъ той, като подражавалъ Русина, и гледалъ на часовника си, „той излиза отъ къщата — сега е на края на улицата — сега изминува улицата — сега му даватъ кутията — сега се връща“.

Послѣ слѣдъ друго спиране казалъ, „Сега, господа, той е тукъ. Али!“

„Тукъ съмъ, Ефенди“, като влѣзълъ и правялъ много селями.

„Гдѣ е кутията съ цигаритѣ?“

„Не можахъ да си намѣря пантофитѣ, Ефенди“.

Всички се изсмѣли съ гласъ, а Пашата и слугата се оттеглили на частно събѣщение.

Повѣрванъ най-послѣ.

Часовии сж извършвали чудеса отъ върнoсть и търпеливoсть, но услугата на единъ часовий въ островъ Рюгенъ, както се разказва отъ самаго него, е безподобенъ примѣръ за търпеливoсть. Единъ отрядъ отъ армията на Френския генералъ Даву билъ поставенъ въ малкия островъ Рюгенъ. Една заповѣдь се приела немедленно да го напуснатъ, и войницитѣ се качили на кораби и отплували съ най-голяма бързина. Единъ чeловѣкъ билъ забравенъ. Той билъ отреденъ като часовий. Той се расхождалъ назадъ и напредъ нѣколко часа, слѣдъ като дошло врѣме да го смѣнѣтъ. Най-послѣ той изгубилъ търпение, върналъ се на главната квартира и ж намѣрилъ напусната. Неговата рота била трѣгнала при получаване на повелителна заповѣдь.

„Азъ съмъ изгубенъ, опропастенъ, опозоренъ“, казалъ си той жалостно. „Ще ме повикатъ и опушнатъ като дезертьоръ“.

Неговото утѣшеніе трогнало сърдцето на единъ добръ чeловѣкъ, който го забвѣлъ, и той го завелъ у дома си, насърчилъ го и го усиновилъ въ семейството си.

Като се изминало врѣме и никаква призовка не му се пратила отъ Франция, войникътъ се насърдилъ, и станалъ добръ Рюгенски гражданинъ. Той станалъ много любимъ на семейството и се оженилъ за дъщерята на своя покровителъ.

Петъ години слѣдъ излизанieto на Френ-

скитѣ войници, отъ острова видѣли надалечъ корабъ. и скоро узнали, че хората въ кораба носили Френска униформа.

Една честита мисль му дошла на умъ. Той се затекълъ у дома си, облѣклъ си набързо войнишката униформа, зель оржията си, и догдъ да се приготвятъ Французитѣ да излѣзжтъ на сушата, той тържественно се расхождалъ назадъ и напредъ по бръга.

„Кой е тамъ?“ извикалъ той съ грѣмливъ гласъ, когато щѣли да излѣзатъ на сушата.

„Що е това?“ извикали зачуденитѣ Французи. „Я кажи, кой си ти?“

„Часовий“.

„Колко врѣме си билъ на длѣжностъ?“

„Петъ години“.

Както би могло да се очаква, такъвъ образецъ на търпение и постоянство билъ освободенъ отъ длѣжностъ, додѣто можали да разгледватъ работата му, и когато работата ж рапортирали на Генерала Даву, той се изсмѣлъ добръ, и като казалъ, че чeловѣкътъ трѣбва да се нуждае отъ почивка, далъ му уволнителенъ билетъ.

Това е друга работа.

За покойния Французски Сенаторъ Ренò *Келнскиятъ Вѣстникъ* разказва слѣдующата анекдота:

Когато Ренò най-напредъ отишелъ като сенаторъ въ Парижъ отъ дома си въ Пиринейскитѣ Планини, той наелъ една стая въ единъ хотелъ, и платилъ отъ напредъ наема за единъ мѣсецъ — сто и петдесетъ лева. Притѣжателътъ го попиталъ, иска ли расписка.

„Не е нужно“, отговорилъ Ренò. „Богъ е билъ свидѣтель на плащанieto.“

„Вървате ли въ Бога?“ попиталъ на присмѣхъ съдържателътъ на хотела.

„Разбира се че вѣрвамъ“, отговорилъ Ренò. „Впй не вѣрвате ли?“

„Азъ не вѣрвамъ, Господине.“

„А“, казалъ сенаторътъ, „въ такъвъ случай, моля да ми дадете расписка.“

Мартинъ Лутеръ.

Германия не е родила по отечестволубивъ и благороденъ мъжъ отколкото Мартинъ Лутера. Въ време на калугерството му въ Августинскиятъ манастиръ, и като изучавалъ прикованата Библия въ манастиря той открилъ въ нея великата истина, че чловѣцитъ ставатъ праведни чръзъ въсприимание Христа. Той се обърналъ къмъ Бога и станалъ новъ чловѣкъ.

Прѣзъ туй време калугерътъ Тецелъ обхождалъ Германия и продавалъ индулгенции, опълномощенъ отъ Папата. За една известна сума пари той прощавалъ найтежките грѣхове, и даже претезавалъ, че можалъ да освобождава души отъ чистилицето. Лутеръ билъ заставенъ да нападне работата му, и стѣпка по стѣпка и други суевѣрия на Римската Църква. Найсетѣ, го призвали да се прѣдстави прѣдъ Имераторската Диета въ Вормсъ и да отговори прѣдъ нея и прѣдъ Императора за своето учение. Лутеръ, като доближилъ до вратата прѣзъ която ималъ да прѣмине за да излѣзе прѣдъ своитѣ еждини (Вормската Диета), срѣщналъ мъжественния рицаръ, знаменитиитъ Георгій Фрайндзбергскій, който четири години по послѣ, на чело на своитѣ войници колѣничилъ на бойното поле при Павия, и тогива, като се впусналъ срѣщу Френската войска проиждилъ въ ръката Тицино, и до голѣма степенъ рѣшилъ плѣнничеството на Френскиитъ Кралъ. Стариитъ генералъ, като видѣлъ Лутера да минава, потупалъ го по рамото, и като си поклатилъ главата, побѣляла отъ много битки, казалъ благосклонно: „Бѣдний монаше, бѣдний монаше! ти сега има да направишъ едно съпротивление по-голѣмо отколкото азъ, или кой да билъ други плѣководецъ е правялъ нѣкога въ най кървавитѣ битки. Но ако дѣлото ти е право, и ти си увѣренъ въ това, върви напредъ въ името Божие и не се бой отъ нищо, Богъ нѣма да те остави.“ Благородна данъ отъ почитание отдадена отъ дързостта на сабата, на дѣзостта на ума.

Мъчно е да си прѣдставимъ нѣ геронческа смѣлостъ отколкото оная на осамотения монахъ (калугеръ). Изверженъ отъ папата, прѣзрѣнъ отъ тѣзи, които му бѣхж от-

казали гостопримство въ пѣтуванието му за Вормсъ, той бѣше чулъ публичниитъ глашатай да възгласява по улицитъ осжжданието на списанията му. Въ Нюрембергъ единъ священникъ го срѣщналъ и мѣлкомъ държалъ прѣдъ очитъ му портрета на Иеронима Савонарола, който билъ изгоренъ на дървникътъ въ Флоренция въ 1498 год. по заповѣдъ на Папа Александра VI. като мъченикъ за свободата, нравственността и евангелската истина.

Като приближавалъ Лутеръ съ другаритъ си до Вормсъ, Спалатинъ, едникийтъ му почти приятель въ двореца, пратилъ му по вѣстители този съвѣтъ: „Не влѣзвай въ Вормсъ“. Той се страхувалъ да не би Императорътъ да наруши обѣщанието си както Сигизмундъ бѣ сторилъ спрямо Ивана Хусса. Но неустрашимийтъ Лутеръ отговорилъ: „Идѣте, кажѣте на господаря си, че даже да имаше толкова дяволи въ Вормсъ колкото имакеремиди по кѣшитѣ, пакъ щѣхъ да влѣзж“. Той вървалъ че Императорътъ искалъ да оздрави осжждението му чръзъ неявяванието му прѣдъ диетата.

Слѣдъ като се защитилъ прѣдъ диетата и като доказалъ, че ученията му бѣхж съгласни съ словото Божие, той изгѣдалъ онова тържественно събрание, което държало живота му въ рѣцѣтъ си и казалъ: „Тукъ стож, неможж да сторя другоиче. Богъ да ми е на помощъ. Аминъ! Дѣзостта и прѣданността му къмъ това, което той вървалъ да е право, може да послужи като образецъ на всички чловѣци. Не ни е чудно, че Лутеръ е толкозь милъ на Германцитъ.

Испания и Англия.

Испания въздържъ Божията книга отъ своя народъ, тогазь когато Англия даде на своя народъ славнитъ ѹ уроци. Испания изгуби териториитъ (земитъ) си и положението си, нощъ жъ покри, и тя падна отъ най-великата що бѣше, до положението на най-скромната отъ нациитъ. Англия се издигна съ Библията и е пригърнала съ рѣцѣтъ си крайщата на свѣтътъ, като събира грамадно съкровище. Обърнѣте се и къмъ Америка и ще видпте, че до колкото Американцитъ сж работили въ хармония (съгласие) съ Бога, Той ги е увѣнчавалъ съ слава.

Обръщанието къмъ Бога на Человѣкоѣдци.

Нашъ дълъ е да живѣемъ въ такава време, когато мисионерската ревностъ на истинскитъ Християни е почти равна съ ревността на апостолскитъ времена. Въ язическитъ народи на Китай, Япония, Индия и много други страни посвятени мъже и жени

Маме, Туземець Пастиръ въ Полинезия.

проповѣдватъ и поучаватъ за Христа. Въ разни поминални (на име) Християнски страни, гдѣто велики църкви сж испаднали въ формализмъ, евангелието се проповѣдва изново въ своята чистота.

Никждъ чловѣци не сж рискували повече отколкото въ островитъ на Тихий Океанъ.

Това столѣтие бѣше вече влѣзло прѣди първитъ мисионери да рискуватъ живота си съ поднасяние евангелието на тия диваци.

Тъ бѣхж всички чловѣкоѣдци. Военни плѣнници, или корабокрушени чужденци сж бивали пеклавани и издани. Но сега въ стотина отъ островитъ на Полинезия, всичко това е промѣнено. Нѣкогашнитъ голи диваци сж облѣчени; оргинтъ извършвани при покло-

нението на грозни идоли сж прѣстанали. Женитъ не сж вече явно безнравственни; чловѣчески сжщества не се вече колятъ и ѣджатъ; но църкви сж се издигнали въ тия острови; и простодушни, усърдни люди ги плѣнятъ за да слушатъ проповѣдванието на евангелието.

Въ всеки случай мисионеритъ сж обработвали езика писменно и сж прѣвели Священното Писание на туземнитъ езици. Това е образувало основата за писменность и въспитание.

Само когато книгитъ на вѣчността се разгнать въ сждний день, ще ся узнае напълно доброто, което се е извършило отъ тѣзи благородни и героически мисионери.

Портрета прѣдставенъ тукъ е на единъ туземець пастиръ въ островъ Мангалея. Хубавото му отворено лице, високо чело и усърденъ изгледъ говорятъ нѣщо за възможноститъ на неговитъ люди.

Мнозина отъ тия туземни пастистри и несъмнѣнно и самъ Маме помни вкуса на чловѣческо мѣсо, отъ мрачнитъ дни прѣди евангелието да достигне до тѣхъ.

Испитайте.

Ако искате да узнаете истинна ли е Библията въ нейнитъ учения, вий трѣбва да постѣпнитъ въ нея, както бихте постѣпили съ една карта. Картата не е нищо друго освѣнъ единъ кжсъ хартия, и каква полза щѣше да има, ако петъ шестъ капитани съдвѣхж на брѣга и разисквахж достойнството ѝ? Какъ можтъ тѣ да познаятъ прави ли сж описанията ѝ или не? Нека ж зематъ въ парахода и ж испитатъ като се ржководѣтъ въ плуванieto си по нея. Това е истинска карта подъ испитъ. Ако има канара, дѣто картата казва „канара,“ ако е безопасно—дѣто ти казва „безопасно,“ тогазъ тя е истинска карта, не вреди кой ж е направилъ, или какъ, или кога, и гдѣ се е направила. Морето е, което най-добрь испитва картата, тѣй и чловѣческии животъ е най-добрийтъ испитъ за Библията. Искате ли да узнаете истинността на Библията? Станѣте истински Християнинъ. Ако иска нѣкой да узнае волята Му (Божия),“ казва Христосъ, „позна-ще за поучението, да ли е отъ Бога.“ — (Иоан. 7; 17).

Укорътъ на Протестантизма.

Горната фраза се чува често отъ устата на фанатици черковници или неважи бѣбрици, които не разбиратъ за какво говорятъ. То се отнася до разнитъ отънки въ вѣрванията, които Протестантскитъ църкви държатъ. Твърдѣ често, обаче, тойзи, който употребява тази фраза, не размислюва, че дълго време преди желанието да мислимъ безъ позволенieto на други да се бѣше формулирало въ прочутия „протестъ“ на Германскитъ реформатори, имало е голѣмо разцѣпление въ така нарѣчената Християнска Църква. Даже въ Христовото време не всички, които бѣхъ Негови, сж слѣдвали съ кржгътъ на апостолитъ, що се събирали около Него. Ученицитъ Христови били изобличени, за дѣто запыщавали на едного да изгонва бѣсове въ Негово име, и самъ Той ясно казалъ, че ималъ други овце, не отъ отъ онази кошара.

Петровитъ и Павловитъ партии въ найраннитъ църкви, Несторнянското прѣие, великата Ариева схизма, всички доказватъ факта, че чловѣцитъ не могатъ да се държатъ свързани чрвъ едно вѣрую, когато вдхновителнитъ гений на Християнството е, че всѣки е отговоренъ прѣдъ Бога за себе си. Послѣ, великото расцѣпление въ Всемирната Църква, и послѣдующето раздѣление на Источната и Западната Църкви, може да затули устата на привърженицитъ на тѣзи църкви за да не критикуватъ Протестантизма. И дѣйствително има толкова голѣми разлики вътръ въ тѣзи църкви между разни партии, колкото има между главнитъ раздѣления на Протестантизма. И Протестантскитъ раздѣления сж имали по-благородно происхождение отколкото распра за пазенето на денѣтъ на Въскресението или първенството на единъ епископъ надъ други.

Когато Гуттенбергъ усѣвършенствувалъ своитъ металически букви за печатание, единъ чловѣкъ въ Венеция, непознатъ нему, правялъ сжщото изобрѣтение. Когато Морсъ усѣвършенствувалъ електрическия телеграфъ, двама чловѣци, непознати единъ другиму, единитъ въ Англия, другитъ на Европейския материкъ, набързо довършвали сжщото изобрѣтение. Тѣй и въ Божието Провидѣние въ

великата вълна на религиозно съживление и политическа свобода, нарѣчена Реформацията, Лутеръ въ Германия, Цвингли въ Швейцария, Хусъ въ Чехия, Калвинъ въ Франция, и Английскитъ Реформатори, бидохъ въ разни страни сжщевременно въздигнати. Всѣкой схваналъ главнитъ принципи — сжщественнитъ нѣща — на Божието учение. И въ разни страни, споредъ различающитъ окръжения и характеристики, Реформацията развила различни чѣрти. Но на всѣкъдѣ тя отбѣлѣзала нѣкои непогрѣшни чѣрти. Тѣй што почти всички Протестанти, ако и да сж подъ разни църковни управления, сж едно въ сжщественнитъ Християнски учения.

Като земемъ въ съображение, че това е истина, можеше ли да бѣде това тѣй, ако самъ Богъ не бѣше авторътъ на това движение? Какъ е било възможно да има сжщественно единство, съ такова разнообразие въ подробноститъ? То е както въ природата. Всички цвѣта се различаватъ, всички видове се различаватъ; всички разряди се различаватъ; но единъ е планътъ за хранянieto, една цѣль въ всички. Тѣй е и въ Протестантизма, който въ всичкитъ си велики църкви поддържа боговдхновенността на Св. Писание, священството на всички вѣрующи въ Христа, отговорността на всѣко частно лице, умилоствението въ Христа, съ една дума, всичкитъ учения на апостолския символъ вѣри, и отхвърля несмисленнитъ суевѣрия на тиранически нерархии, отъ които свѣтилникътъ отдавна се е отнѣлъ.

Въ всичкия Протестантизмъ нѣма „жртвоприношение на месата“ (Римо-Католическата литургия); нѣма безполезни и несъгласни съ Св. Писание молитви, нѣма тайно исповѣдание на грѣхове на чловѣци, които сж сами грѣшници; нѣма поклонение на образи или икони. Протестантизмътъ не свързва душитъ на своитъ вѣрующи съ интриги на духовенството тѣй силно, както билъ Лазаръ вѣрзанъ съ саванитъ. Той учи всѣкого, че религията е въ любовта и поведението, не въ обряди и церемонии. И той очаква привърженицитъ му да бждѣтъ истинни, умѣренни, да не крадѣтъ, да не прѣлюбодѣйствуватъ, да не развалятъ Недѣлний денъ. „Укорътъ“ на Протестантизма не е ли въ сжщность слава?

Морски Разбойникъ Папа.

Отъ всичкитъ нравствени чудовища, които някогашъ сж си проправяли пътъ до папскій прѣстолъ, Папа Иоаннъ XXIII. билъ единъ отъ най-безнравственнитъ и най-чудовишнитъ. Въ юношеството си той билъ злонравенъ и непокоренъ. На млади години занятieto му по море било разбойникъ, а по сухо шайкаджия. Не е имало ни едно прѣстѣпление, съ което той не е билъ запознатъ, ни една фаза жестокость, която не билъ упражнявалъ. Той нарочно се докопалъ до духовниѣ чинъ, защото си мислялъ, че му поднася побезопасенъ, по-сигуренъ и по-бързъ начинъ за удовлетворяване неговитъ похоти, и за придобиване богатството и силата, които неговото лакомство и честолюбие желаяли.

Въобще се приема, че прѣдшественникътъ му на папскій прѣстолъ умрълъ отъ утрова, приготвена отъ Иоанновата ржка, и че той тогава принудилъ кардиналскійтъ съборъ да възложи папската корона на него. Такъвъ билъ Иоаннъ XXIII., който толкова опозорилъ името Иоаннъ, щото ни единъ прѣемникъ на папскійтъ прѣстолъ на се осмѣлилъ да го възприеме. Изисква се най-гольма и редка степенъ на святость за да го истегли нѣкой отъ оная дълбочина на позорътъ, въ която неговътъ последенъ прѣтѣжатель го потопилъ.

Г-нъ Леоне Буланъ, който е билъ четири години частенъ секретаръ на покойния Кардиналъ Лавижри въ Африка, и послѣ частенъ каммерхеръ на Папата, пригърналъ въ 1888 год. Протестантизма, и билъ приетъ въ Протестантската Църква на Съединенитъ Държави. По настоящемъ той е профессоръ въ Френската Протестантска Коллегия въ гр. Спрингфилдъ (Държ. Массачусетсъ) и редактира в. Le Citoyen Franco-Américain, органъ на Протестантскитъ Французи въ Съединенитъ Държави.

Друго обръщанне къмъ Протестантизма, което е направило не малко шумъ въ Америка, е онова на Амедео Панино, който е

билъ водителъ на Римо-Католицитъ въ Канада. Той билъ приетъ въ Френската Евангелическа Църква въ гр. Монреолъ въ присѣтствието на многобройна публика. Следъ нѣколко рѣчи отъ присѣтствующитъ пастири, той самъ зель думата и обяснилъ на събранието мотивитъ за неговото обръщанне. Г-нъ Панино е седемдесетъ и двѣ годишенъ старецъ.

За всѣкидневния евангелически вѣстникъ, който ще почне наскоро да излиза въ Франция, се бѣше избрало името „La Fraternité“ (Братство); но се появили толкова възражения, щото ще се промѣни. Той ще се нарича „Le Signal Public“ (Общественното Знаме) въ память може би на седмичния вѣстникъ, който бѣше инициаторътъ на идеята, и който сега прѣстава да излиза и се слива съ всѣкидневния „Signal“ (Знамето) на Г на Ревейд.

Статистиката на Протестантизма въ Франция дава:

Реформирана Църква: 533 епарии, 638 пастири, поддържани отъ Държавата, 929 църковни здания, 256 зали за поклонение. Членоветъ сж около 545,000.

Лутеранска Църква: 49 епарии, 62 пастири, 77,500 членове.

Евангелически Църкви въ Алжирия броятъ всички заедно 16 епарии, 20 пастири — отъ които 11 Реформирани и 9 Лутерани. Протестантското население тамъ е около 11,000 души, отъ които 4,500 сж Лутерани.

Свободнитъ Църкви (които не сж поддържжтъ отъ Държавата) всички броятъ около 11,000 души.

Тѣй щото цѣлото число на Протестантитъ въ Франция е около 640,000 души.

Лондоското Миссионерско Общество е наскоро спуснало въ водата отъ своя верфъ на рѣката Клайдъ единъ параходъ отъ 700 тона, назначенъ за служба на миссионеритъ въ Южнитъ морета. Той ще носи името на знаменития миссионернитъ Иванъ Уйлямсъ.

Що прѣтърпѣлъ единъ человекъ за Христа.

Единъ Римски Императоръ казалъ на единъ Гърцки архитектъ: „Ти ми построи единъ колизей, великокопненъ колизей, и ако го харесамъ, ще те увѣнчая въ присѣтствието на всички си народъ, и ще назначя голъмъ празникъ за тебе“.

Гърцкиятъ архитектъ свършилъ работата си, свършилъ ъжъ великокопно; скроилъ зданието, нагледвалъ построяването му. Зданието се искало. Деньтъ за отварянieto му дошелъ. Въ колизейтъ били Императорътъ и Гърцкиятъ архитектъ. Императорътъ станалъ посрѣдъ ржкоплеканията на прѣгольмото събрание, и казалъ: „Събрани сме тукъ днесъ за да отворимъ този колизей и да почтемъ Гърцкиятъ архитектъ. Този е великъ день за Римската Империя. Нека това здание благоденствува, и нека се отдаде почетъ на Гърцкиятъ архитектъ. О! ний трѣбва да държимъ единъ празникъ. Извадете онѣзи Християни и нека се раскъсатъ отъ левоветъ“.

Християнитъ били турени въ центра на амфитеатра. Голъмо тържество трѣбвало да стане за тяхното погубване. Тогазъ левоветъ, страшно изгладнѣли, били пуснати отъ каменитъ имъ отъ странитъ на амфитеатра, и тѣ излѣзли съ силни скокове за да погубятъ и раскъсатъ Християнитъ, и всички въ галерейтъ викали, „Урра! урра! Да живѣе Императорътъ!“

Послѣ се исправилъ и Гърцкиятъ архитектъ въ една отъ галерейтъ и викалъ, додѣто всички въ онова голъмо събрание го чули: „И азъ съмъ Християнинъ“.

Тъ го хванали въ яростта си и го хвърлили на дивитъ звѣрове, додѣто тѣлото му, окървавено и мъртво се обърнало нѣколко пѣти въ прахътъ на амфитеатра.

Могълъ ли би ти, читателю, въ едно голъмо събрание, отъ които всички ненавидятъ Христа, да кажешъ, „Азъ съмъ Християнинъ“, или, „Искамъ да станъ Християнинъ?“ Ималъ ли би хилядната частъ отъ ентузизма и смѣлостта на Гърцкиятъ архитектъ? Да ли въ едно събрание, дѣто почти всички сж Християни — въ едно събрание, голъмо множество отъ което любятъ Христа и сж готови да живѣятъ, и ако стане нужда, да умрѣтъ за Христа — ти би посмѣялъ да кажешъ:

„Азъ съмъ Християнинъ, или, искамъ да бѣджъ Християнинъ?“ Да ли би ти казалъ въ присѣтствието на приятелитъ Христови, колкото Гърцкиятъ архитектъ казалъ въ присѣтствието на неприятелитъ Христови?

Търсение на по-добра земя.

Недѣйте се страхува, че ще изгубите небето. като търсите по-добра земя. Бѣдѣте увѣрени че дори до най-последната и най-дребна подробностъ, всичко що се касае до по-добъръ свѣтъ е пряма грижа Христова.

Отъ гдѣ трѣбва да почнете? Почавайте отъ гдѣто сте. Направѣте онзи жгль, онази стая, кжца, канцелария, да прилича колкото е възможно на небето. Почавайте съ хартията на стѣнитъ, направѣте нея хувава; съ въздухътъ, дръжте го чистъ; съ мобилитъ, гледайте да бѣдѣтъ честни. Отхвърлѣте всѣко нѣщо, което върши мерзостъ — въ храна, ѣденіе, луксъ, книги, художество; всичко що е лъжа — въ разговоръ, въ дружни сношения, въ корресонденция, въ домашния животъ. Това направено, виѣ сте се распоредили за небето, но не сте го още добили.

Небето се намира вътрѣ; то се намира въ благостъ, въ смирение, въ безкористіе, въ вѣра, въ любовь, въ служение. За да имате тѣзи въ сърдцата си, приимѣте първо Христа. Учѣте всички въ домътъ за Христа — за това що е сторилъ, и що е казалъ, и какъ живѣлъ и какъ умрѣлъ, и какъ живѣе въ тѣзи, които Го приематъ, и какъ прави всички едно. Учѣте това не като учение, но като откритіе. Живѣйте откритіето си. Тогазъ излѣзте на свѣтътъ. Сторѣте и за него всичко, що сте сторили въ домътъ си. Расхубавѣте и провѣтрѣте го, очистѣте го.

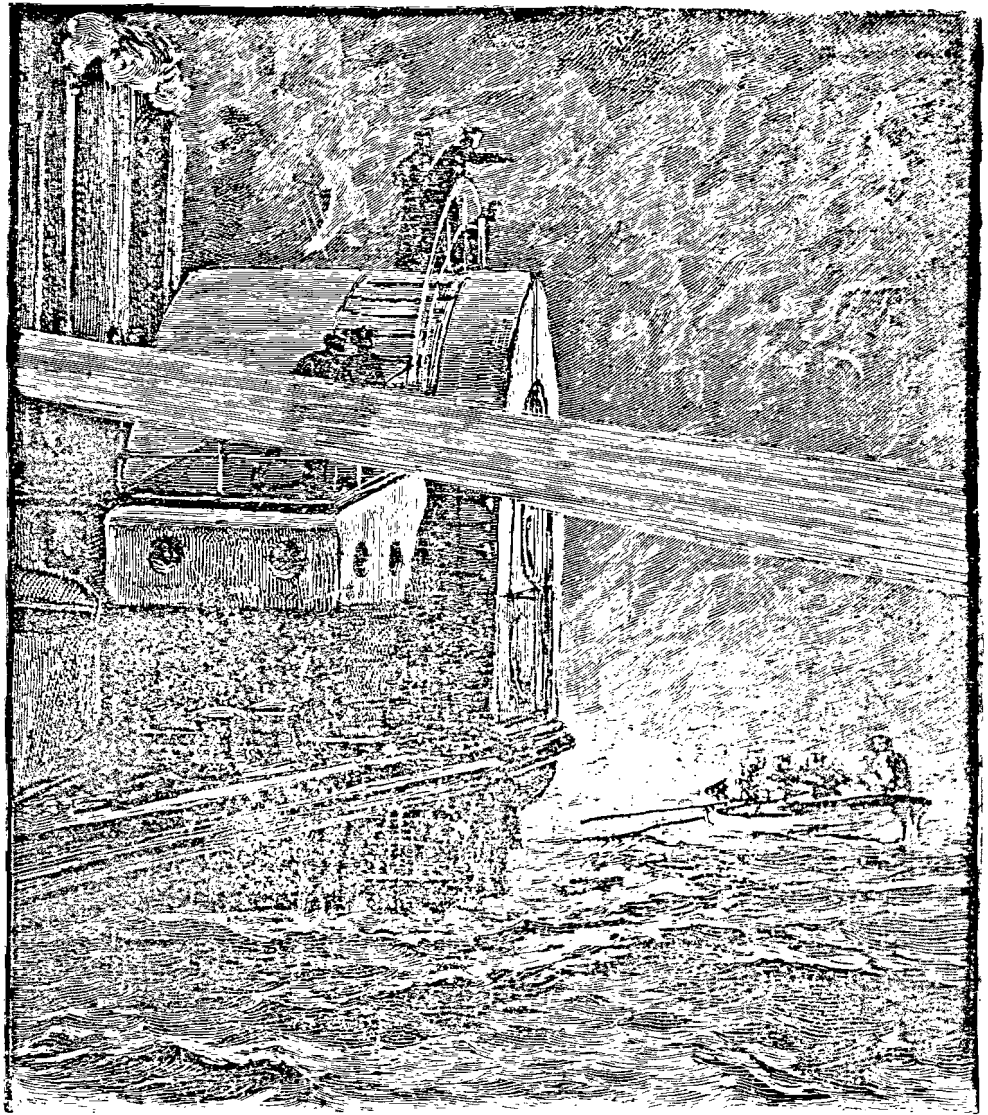
Не оставайте нищо да влиза въ него, което може да оскверни улицитъ, канцеларийтъ на вѣстницитъ, писалищата на книжаритъ; нищо което прави лъжа въ магазинътъ му, фабрикийтъ му, дюгенитъ му, галерейтъ му, обявленията му. Въспитайте го, развеселѣте го, снабдѣте го съ църкви. Похристиянѣте капиталъ, облагородѣте труда. Съединѣте го съ свѣти и комиссии. Промислѣте за бѣднитъ, болнитъ и вдовицитъ. По този начинъ ще служите на града.

Търсение изгубенитъ.

Картината пояснява едно отъ онѣзи възбудителни събития, които понякогашъ правятъ печално разнообразие въ минотопността на едно морско пътувание, когато се чуе викътъ „Человѣкъ падналъ въ морето“. Тутакси машината на парахода спира, лодките се спущатъ и всѣко усилие се прави да се избави бѣдствующия да се удави. Ако е нощно време, както се показва въ картината, тогазъ огнени топки отъ натоненъ въ дървено масло памукъ се хвърлятъ на водната повърхностъ, и мощната изслѣдователна свѣтлина се веднага хвърля на морето за да покаже на дружината въ лодката, гдѣ се намира бѣдствующиятъ человекъ.

Страшно нѣщо е да бѣде человекъ внезапно хвърленъ въ водата въ тъмна нощъ, съ опасностъ да бѣде ударенъ отъ парахода, или изѣденъ отъ акули или най-послѣ да се удави, и въ такъвъ случай никакъвъ трудъ не се пощадява за да се избави човѣчески животъ.

На единъ морякъ, който се бори съ тъмнината и водитъ, прилича и човѣческата душа въ грѣхъ. Опастноститъ които се увеличаватъ

Человѣкъ падналъ въ морето.

на всякъждъ, навѣрно ж бихъ най-послѣ погълнали. Такава душа напраздно се бори въ тъмнината. Но Божието Слово ж освѣтлява, както мощното свѣтило, и чрезъ неговото направление човѣци търсятъ да ж избавятъ. Заради това и миссионери наущатъ домовете и отечеството си и се стараятъ да спасятъ ближнитъ си. Понякогашъ погибающиятъ е въцѣпенъ отъ студътъ и водата, щото не съзнава опасността си. Тѣй е и съ грѣшника. Той не съзнава страшната опасностъ, въ която се намира, и може би умира въ грѣховете си.

Иисусъ остави небето и дойде въ този грѣшенъ и окаяненъ свѣтъ за да спасе изгубенитѣ. Ако опасността ти не бѣше ужасна, щѣше ли Той да умре за да те спасе? Чети книгата, която Той е далъ; моли се Нему да те просвѣти, защото си въ страшна опасностъ. Проси отъ Бога сега да ти помогне и да те спасе.

Съзнателна Религия.

Едно отъ най добритѣ нѣща въ Християнството е това, че то не е само животъ, който трѣбва да се живѣе, но е и опитностъ. Човекъ, който се е „накиродилъ“, чийто „грѣхове сж простени“, който е истински Християнинъ, съзнава че има миръ и съединение съ Бога, което е твърдѣ радостно. Добръ сж описани тѣзи опитности отъ Архиепископа Фенелона и благочестивия Тома Кемписъ, отъ Сръдновековната Католическа Църква. Ний даваме нѣкои отъ описанията на тази блаженна опитностъ, (която всички чловѣци могатъ да иматъ), на нѣкои добръ познати и усърдни Християни.

Четемъ за Пейсона, че умѣтъ му по-нѣкогашъ изгубвалъ чувството на вънкашния свѣтъ, въ неискразанитѣ мисли за Божията слава, която го обливала като море отъ свѣтлина при благодатния прѣстолъ.

Четемъ за Английския поетъ Каупера, че въ единъ отъ часоветѣ на религиозна му животъ, такава била опитността му за Божие пришествие, на което той се наслаждавалъ въ молитва, щото, както ни казва, той мислилъ, че ще умре отъ радостъ, ако не бѣ му се дала особена сила да понесе изявиението.

Четемъ за „сладкитѣ часове, на които Едуардъ се радвалъ на бръговетѣ на рѣката Худсонъ въ сладко съобщение съ Бога“, и слушаме неговото описание за вътрѣшното чувствование за Христа, което непременно идвало въ сърдцето му, и което той „не знае какъ да изрази другояче освѣнъ чрезъ тихо сладко оттегляване на душата отъ всичкитѣ работи на този свѣтъ; и по-нѣкогашъ единъ видъ видѣние . . . че съмъ самъ по планинитѣ, или нѣкоя осамотена пустиня, и сладко се разговарямъ съ Христа, и съмъ въсхитенъ и поглѣнатъ отъ Бога“.

Г-жа Фиби Палмъръ пише за сестра си: „И сега тя бѣще изпълнена съ радостъ не-исказана и прѣславна. По всичкото си тѣло, душа и духъ, тя усѣщаше свѣтия огънъ на божественната любовъ да прониква, тѣй да се каже, цѣлия ѝ битъ. Толкозъ голѣма бѣше тежината на слава, която почиваше на нея нѣколко деня, щото смъртното ѝ тѣло не би могло дълго врѣме да ѝ понесе, ако самъ Господъ не бѣше до една мѣра, въспрѣлъ ржката Си“.

Четемъ за одного отъ Геннентовцитѣ, че въ единъ случай, когато билъ занятъ въ тайна молитва, толкозъ силно било откровението отъ Бога, което се отворило на душата му и съ увеличающа се сила въ блѣскѣтъ, като се молялъ, щото най-послѣ той се дрънналъ отъ непоносимата радостъ, като отъ болѣжъ, и се помолилъ Богу да въспре отъ него по-нататѣшни изявиения на славата Си. Той казалъ: „Ще ли Те види рабътъ Ти и живѣе!“

Колко задоволително е да има чловѣкъ такава опитностъ. Колко по-добръ е отъ проста обрядна служба.

Сграбчилъ Сѣнка.

Благ. Х. Мартинъ, слѣдъ като придобилъ най-високиятъ постъ, що можалъ да даде Оксфордскитѣ университетъ, пише: „Азъ придобихъ най-високитѣ си желання, но бѣхъ смаянъ да намѣря, че бѣхъ сграбчилъ сѣнка“

Онази била скърбна опитностъ, и тя е скърбната опитностъ на още мнозина, даже добри чловѣци. Почеститѣ блѣщѣтъ прѣдъ очитѣ, но когато ги постигне чловѣкъ, колко разочарованъ остава! — Блаженни тѣзи, които се грижатъ главно за и търсятъ „честъта, която иде само, отъ Бога“.

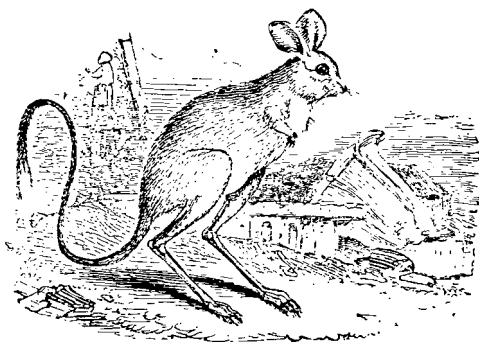
Молитвата е ключѣтъ на иебето и вратата е ржката, която го обрѣща.

Помни, че всѣка дума, която изговаряшъ отива при Божия прѣстолъ и влияе на състоянието на душата ти за всегда.

НАУКА И МЕХАНИКА.

Кенгару.

Въ свръзка съ статията за „Животните на Австралия“ на стр. 50, ний мислимъ, че

ще бжде интересно за нашите читатели да вмѣстимъ тукъ картина за онова твърдѣ любопитно животно, Кенгару. То не се намира нигдѣ другдѣ освѣнъ въ Австралия.

Въпросъ за Дни.

Несъмнѣнно има мнозина, които много или малко се затрудняватъ, когато чуятъ нѣкой пжтешественикъ да казва: „Ний изгубихме единъ день на Тихий Океанъ“. Какъ се слѣдватъ днитѣ единъ слѣдъ другъ около свѣта? Долоизложеното ще спомогне за разяснение на тайната.

Морските въ свѣта държави сж се съгласили да направятъ Лондонъ центръ на врѣмето, и 180-й градусъ дължина отъ Лондонъ (или Гринвичъ) като точката отъ гдѣто деньтъ се промѣнява. Слѣдователно, този меридианъ, води деньтъ. Прѣминуването му надъ 180-й или сръднощний небесенъ меридианъ отбѣлзва почнуванпето на новъ день за земята, и слѣдователно, днесъ става утрѣ. Ний добиваме нова дата за мѣсеца, и новъ день за седмицата въ прѣхожданпето. Тукъ е, прочее, гдѣто Недѣлний день почналъ (родилъ се) точно на западъ отъ Хонолулу, но помнѣте, че деньтъ пжтува къмъ западъ, слѣдователно този новороденъ день не посѣтѣва Хонолулу до като не е обиколитъ цѣлия земенъ шаръ. Хонолулу и Нова Зеландия

се дѣлятъ само съ около тридесетъ градуса на дължина, но тѣ сж цѣлъ день на раздалечъ колкото се отнѣся до нѣкой особенъ день, понеже точката гдѣто деньтъ се промѣнява лежи между тяхъ. Недѣлний день роденъ на 180-й меридианъ е много далечъ отъ Хонолулу. И *така сутрина* ще е Сжботата за заранъ, *изкъ въ Нова Зеландия* не ся е още развидѣлило, но се зазорява за Недѣля. Ясно е, прочее, че ако е Петъкъ (около сръднощъ), въ Хонолулу на истокъ отъ линията, и Недѣля (около 1 часъ слѣдъ полунощъ) на западъ отъ нея, то корабъ който трѣгва отъ Хонолулу за Нова Зеландия, или отъ истокъ къмъ западъ, трѣбва да мине отъ Петъкъ въ Недѣля, и слѣдователно да прѣскочи Сжботата, която е помежду, и тъй снечелва е единъ день; и обратно, корабъ който трѣгва отъ Нова Зеландия гдѣто Недѣлята е почнала, за Хонолулу, гдѣто Петъкъ се е туко навѣршилъ и Сжботата е почнала, или, отъ западъ къмъ истокъ, трѣба да изгуби единъ день.

Паужината.

Въ една сказка Проф. Вудъ говорилъ за явленията въ живота на паяците. Въ едно плѣме женскитъ паякъ е хиляда и триста пжти по голѣмъ отъ мжжкия. Паужината състои отъ неизброими малки конци, единъ отъ които прѣсмѣтва се да е на дебелина една два миллпонна частъ отъ косъмъ. Три вида конци се навиватъ: Единъ отъ голѣма якостъ за спичитъ на паужината. Концитъ които крѣс тосватъ паужината сж по-тънки, но пакъ доволно яки, то естъ, тѣ иматъ по себе си кржгли зрънца отъ твърдъ лепливъ клей. Тѣзи зрънца сж поставени на равни промежутѣци, тѣ сж наредени доста нагѣсто по крайщата. и тѣ най-напрѣдъ хващатъ краката или крилата на мухата. Веднѣжъ хваната по този начинъ, добивката се държи здраво чрѣзъ конци, които се навиватъ по нея. Третий видъ коприна, е тазп които паяктъ исхвърля изведнѣжъ и нагѣсто и покрива нѣщо отъ което се страхува, като напримѣръ осата. Единъ наученъ експериментаторъ (опитвачъ) веднѣжъ извадилъ отъ тѣлото на единъ само паякъ

три хиляди четири стотинъ и осемдесетъ ярда (1352 метра) отъ паужинена коприна. Коприна може да се таче отъ паужинки, и тя е по лъскава и свѣтла отъ коприната на буби, и има златожълтъ шаръ. Казва се, че единъ въстърженъ ентомологъ събралъ доволно паужинска коприна за направата на единъ катъ дрехи за Лудовика XIV.

Наука и Вѣра.

Материализмътъ не е толкозъ на мода колкото бѣше преди двадесетъ години. Той е отстъпилъ на единъ агностицизмъ, който не може съвсѣмъ да изключи възможността на божественъ животъ надъ този свѣтъ; и който често умишлено прави място за Бога въ своята философия, защото намира място за Него въ своето наблюдение. Това не е нашето понятие за обикновения редъ на убѣждението или опитността. Ний имаме пълно право да разгледваме въпроса за Божието съществуване, както Библията го разглежда, като въпросъ, който не трѣбва да се разисква, но да се земе за доказанъ, като основа за всяко право мислене и добротворство, начало на мъдростта и покорността. Божията истина стои като основа на всичкитъ фактове, които сж предметъ на научно наблюдение. Ако, обаче, чловѣци искатъ да дойдѣтъ отъ другата посока, и не могатъ да припознаятъ Бога, додѣто наблюдението на вселенната отъ чловѣка не имъ позволи, радваме се, дѣто даже и физическата наука свидетелствува за непълнотата на свѣта безъ едно място за Бога.

Ако е истина, че научното обобщение е непълно, додѣто не намѣри място за Бога, то двойно истина е, че етиката никакъ не може да Го изостави. Всѣки мъдръ животъ е уреденъ животъ, основанъ на внимателно наблюдение. Но единъ нерелигиозенъ животъ се основава на несвършено изучаване явленията на живота. Той никога не може да бѣде пълненъ въ своето изследване на мотиви и избори, додѣто не направи място за Бога. И признаването на Божието присѣствие води съ себе си обязанността за признаване Неговата властъ. Главното място

принадлежи Нему. Инакъ Той е нѣщо по-малко отъ Бога. Нека влѣзе Той въ мѣстото, което науката намира за Него и вселенната се освѣтлява. Нека Той да има Своя дѣлъ въ търговски предприятия, въ домашний животъ, въ развлечения, и тѣ всички се прѣобразуватъ и прославляватъ.

Обръщание грозде въ Захаръ.

Въ единъ скорошенъ държавенъ панаиръ въ Америка единъ изобрѣтателъ изложилъ една машина, която билъ построилъ за прѣобръщане грозде въ захаръ и сиропъ. Експерти, (опитни хора) които видѣли дѣйствието потвърждаватъ, че процесътъ е пълна сполука. Опититъ били повечето ограничени въ мискетъ и въ други видове сладко грозде, за които се знае, че съдържатъ голѣмо количество захарно вещество. До сега мъжвотията се е състояла въ крупното стриване на гроздената захаръ. Споредъ новиятъ начинъ, притежава се, че крупното стриване е свършено.

Сжръ Вениаминъ Ричардсонъ, знаменитъ Лондонски лѣкаръ, исказва мнѣние че вздѣнието на бициклъ (велопипедъ), ако се слѣдва дълго врѣме, неизбежно ще повреди грабнакътъ, бѣлийтъ дробъ и кръвообращението на вздѣцѣтъ.

Единъ Французски индженеринъ е построилъ електрически локомотивъ, който носи една застойчива парна машина съ 500 конски сили. Тази машина движи динамoeлектрическа машина, която произвежда токътъ, който се прилага на електрическитъ мотори, поставени на движущи се оси. То естъ, вмѣсто да се употребява механическата енергия направо, прѣвърща се въ електрическа и послѣ въ механическа енергия. Трѣбва по необходимостъ да има загуба въ всѣко прѣвърщане, но да ли е по-голѣма отъ загубата, произходяща отъ прямото употреблене на парата въ обикновенъ локомотивъ, остава още да се докаже.

СЕЛСКО СТОПАНСТВО.

Не угоявайте работни коне. — Тлъстината пръпятствува на работата; тя прибавя на тѣжината на добитѣкътъ, и намалява силата на мускулитѣ да вършиятъ работа. Най-доброто състояние на единъ конь е онова, въ което мускулитѣ сж добръ развити и се държатъ твърди и корави. Много тлъстина умекчава мускулитѣ и не ги остава да вършиятъ тежка и бърза работа, като докарва много испотъвание, което ослабва добитѣкътъ. Здравео обмислювание се изисква за да се храни добръ единъ конь, но не и за да се угоява. Добра храна за единъ конь, който тежи около 500 килограма състои отъ 7 $\frac{1}{2}$ килограма смѣсенъ кукурузъ и ечемикъ смѣсени ведно съ доволно насъчено сѣно. Насъченото сѣно се наквасва и смѣения зобъ се размѣсва съ него като се тури и една кривачка солъ. Ако работата е тежка, малко ечемикъ ще трѣбва да се дава на коня на пладнъ съ малко сѣно, иначе само сѣно може да се дава напладнъ. Коньтъ трѣбва да се напои най-малко десетъ минути прѣди да се нахрани.

Хиляда кокошки. — Единъ опитенъ земледѣлецъ въ развъждане на кокошки за яйца въ Америка билъ наскоро запитанъ отъ единъ господинъ, който му писалъ, че се приготвявалъ да държи „хиляда кокошки за яйца“ и искалъ неговото мнѣние. Слѣдующия отговоръ билъ даденъ: „Ако почнете съ хиляда кокошки, ще бжде нѣщо по-малко отъ чудо ако не ви сполѣти голямо злощастие. По-добръ да почнете съ сто или двѣста и да ги раздѣлите на групи отъ по двадесетъ и петъ кокошки, съ по единъ петелъ за всѣка група, и за всѣка група отдѣлно мѣсто отъ около половинъ дюлюмъ. Освѣтъ овцетъ (мериноси) ни едно отъ домашнитъ животни не търпи да живѣе въ тѣсно мѣсто безъ да развие болестъ. Ний си позволяваме да ви съвѣтваме да почнете опита си испърво въ малкъ размѣръ. Снабдете се съ нѣкое добро списание по отгледвание на домашни птици; четѣте го внимателно и слѣдвайте наставленията му. Ако сторите това, въ расто-

яние на една година или двѣ вий ще оцѣните по-добръ отъ сега мъдростта на съвѣта.“

Ний прѣпорѣчваме на нашитъ земледѣлци тази частъ отъ този съвѣтъ, която се отнася до раздѣлението на кокошки на групи, нѣщо което нѣ да ли се още практикува у насъ.

Овце, които струватъ — За да си завѣдите добри овце, които ще ви принесатъ добра печалба, не избирайте най-голыми, но съ широки гърди, големи ребра и хубава вълна овце, тѣзи, които иматъ добра, чиста кожа, и които въобще притѣжаватъ добри качества за развъждане. Гледайте да иматъ овцетъ хубави тѣла, добръ снабдени и съ мѣсо и съ вълна. Такива овце ще печелятъ пари за притѣжателитъ си даже и въ трудни врѣмена.

Насаждайте дървета. — Сега прѣзъ пролѣтъта, нека всѣки, който си има малко земя да насади дървета. Тѣ сж благословение на страната, правитъ по-често да вали дѣждъ и спомагатъ за здравословното състояние на земята. Ако овоцни дървета се насаждатъ, тѣ скоро ставатъ плодови на притѣжателя. Тѣ растятъ до като той спи, и слѣдъ като станатъ производителни, принасятъ му постояненъ доходъ съ малка грижа; а съвѣсти дървета, и дървета, които даватъ топливо и дѣски сж сжщо ползовити. Садѣте дървета.

Заравяйте стари обуща въ дупки близу до лозници, и тѣ ще бждатъ тамъ, гдѣто ще принесатъ най-голяма полза.

Никога не посѣвайте какво да е сѣме съ слаба жизненность, съ това вий само си играйте съ най-добритъ си интереси.

Ако се старайте да спазите градинскитъ си или полски сѣмена, спазѣте само най-добритъ и най-здравитъ сѣмена, що можите да намѣрите.

ДОМАКИНСТВО.

Нѣма нищо по нужно за добра работа въ една кухня отъ добри ножове. Готвачътъ трѣбва да е снабденъ съ добръ ножъ за хлѣбъ, съ тънко широко желѣзо и добръ изосренъ за да може да рѣже хлѣба на тънки рѣзюве. Трѣбва тѣй сжщо да има и добръ остръ ножъ за мѣсо. Не е възможно да се употребява сжщия ножъ за двѣтъ цѣли и да се държи дълго време въ добро състояние. При това трѣбва да има и малкъ ножъ за зеленчуци. Тѣзи ножове трѣбва да се държатъ свѣтли и чисти и исклучително за работата, за която сж отредени. Тъ не трѣбва да се оставатъ близу до огъни, защото топлнната разваля каленпето на стоманата, и веднѣжъ развалено калението, не може вече да се поправи. Всякога трѣбва да има два три прости желѣзни ножове въ кухнята за истъргване тенджерки и други сждове и за бърканне ѣстия на машината. Ножове, които се употребяватъ въ кухнята, трѣбва систематически да се острятъ.

Пражени Праскови. Пражени плодове всякога биватъ вкусни. Нареди прасковитъ въ единъ тиганъ, въ който да има доволно масло за да ги не остави да изгорятъ, посолги съ малко солъ и пражки додѣтъ омекнатъ. Тъ трѣбва да се ѣдѣтъ съ какво да е мѣсо, което изисква въскисѣла салца. Грозди и протокали могатъ да се пражатъ по сжщия начинъ; протокалитъ трѣбва първомъ да се обѣлятъ и послѣ наръжатъ.

Задушена Кокошка. Пилетата биватъ покрѣпки отъ кокошкитъ, и се предпочитатъ за леко готвенне; но тѣста кокошка една или двѣ годишна има по-добръ вкусъ, и ако се задуши както трѣбва, става съвършенно крѣпка. Изберѣте кокошка която да има най-малко 2 кил. и 300 грамма (около 1½ ока), очистѣте ѣ, измийте ѣ и ѣ избършѣтъ добръ отъ вѣтръ и отъ вѣнъ. Натъркайте ѣ отъ вѣтръ и отъ вѣнъ съ солъ и пиперъ, турѣте една глава лукъ вѣтръ и ѣ пригответъ добръ както за печеппе. Тогазъ ѣ увийте съ брашнина кърпа у ѣ забодѣте добръ. Турѣте ѣ

съ единъ добръ сждъ за задушаванне и оставѣте ѣ да ври наредѣ отъ два до три часа споредъ голѣмината и възрастѣта ѣ. Ако се добръ задуши, ще бжде по-вкусна отъ печено пиле.

Есенция отъ говеждо мѣсо. Това е чистийтъ сокъ отъ говеждо мѣсо. Когато боленъ чловѣкъ се нуждае отъ много храна въ малкъ обемъ, сокъ отъ говеждо мѣсо трѣбва да му се дава, а чай отъ говеждо мѣсо по-често се дава за хора що сж почти оздравѣли. Не трѣбва да се смиса бульонътъ съ говеждия чай (beef tea), защото едното е подбудителъ, другото храна. При правянпето било не говежда есенция или не говежди чай, купувайте най-ооброто мѣсо, защото отъ просто мѣсо не става. Земѣте около 250 грамма хубаво говеждо мѣсо турѣте го въ тиганя да се запече около двѣ три минути. Колкото да трѣгне сокътъ. Веднага го наръжѣте на малки парчета и истискайте вспчкия сокъ. Насолѣте го и го сложѣте. Ако не може да се сложи, щомъ се направи, и е нужно да се стопли, то гледайте само да се стопли а не да възври.

ИЗВѢСТІЕ.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ. Мѣсечно списание. Издава Миссията на Методитската Епископална Църква въ България.

Ц ѣ н а :

Въ Княжество България . . л. 3.
Вънъ отъ Княжеството . . л. 3.60
Пари и поржчки за списанието да се испращатъ до Методитската Книжарница въ Руссе.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

ИЗДАВА МЕТОДИТСКАТА ЕПИСКОПАЛНА МИССИЯ, РУССЕ.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, скоро-печатница на СТ. ПВ. РОГЛЕВЪ.